



Berczi Gergely – Fél év Liverpoolban

Életem egyik legnehezebb és legmegfontoltabb döntésének nevezném azt, amikor elhatároztam, hogy nekivágok az Erasmus programnak. Szerintem nem egyedül vagyok, aki mindig is álmodozott, vagy legalább elgondolkodott azon, hogy vajon milyen is lehet egy idegen városban, külföldön élni, nem anyanyelvi környezetben elboldogulni. Hogyan fogom kifejezni magam? Meg fogom-e érteni azt, amit mondanak nekem? Lesznek barátaim? Hiányozni fognak a családtagjaim és barátaim? Én személy szerint ezekkel a kérdésekkel és kételyekkel indultam neki a nagy utazásnak.

Már régen elhatároztam, hogy szeretnék külföldön tanulni egy fél évig. Miért is? Mert rendkívüli módon fejleszti az angol/német/francia nyelvtudásodat. Önállóságra tehetsz szert. Új, nemzetközi kapcsolatokat építhetsz ki. Állaspályázatoknál is jól mutat majd az önéletrajzodban egy Erasmus-félév említése. Ilyen érvek mellett nem is dönthettem volna másként, és utólag nem is bántam meg, hogy kiutaztam. Természetesen a bizonytalanságom a kinti élettel kapcsolatosan nem múlt, pedig rendkívül sok személyes élményt osztottak meg velem az „ex-Erasmus-

hallgatók”, a külföldi tanulást túlélte ismerősök. Ezért úgy döntöttem, hogy jelentkezem a programra, méghozzá, az egyik évfolyamtársammal együtt, ugyanoda, tehát: irány Nagy Britannia, irány Liverpool. Azért választottuk Liverpoolet, mert angol anyanyelvű országba szerettünk volna kerülni. Döntésemben az is szerepet játszott, hogy hatalmas Liverpool FC szurkoló vagyok, és fiatalon egyik nagy álmom volt eljutni Liverpoolba. Nagyon örültünk, amikor megtudtuk, hogy pályázatunk sikeres lett, majd miután a fogadó egyetem is visszajelzett, intézhettük a szállásfoglalást, és persze a kurzusok felvételének is utánanézünk. Mindezek sikeres elintézése után készen álltunk az utazásra, a féléves távollétre. Elbúcsúzkodtunk a családtagjainktól és barátainktól. Korábban is előfordult, hogy két hónapig nem mentem haza az egyetem miatt, tudtam azt is, hogy ez a fél év nagyon gyorsan el fog telni odakint. Az is nagyon jól alakult, hogy a barátnőm ugyanabban az időben utazott ki Angliába, így vele személyesen is tudtam tartani a kapcsolatot az öt hónap alatt.

Egy héttel az iskolakezdés előtt utaztunk ki Liverpoolba, hogy legyen időnk felfedezni a



várost, hogy elfoglaljuk a szállásunkat, megismerjük az ott lakó fiatalokat. Mivel egy-diákszállóban foglaltunk szállást, abban bízunk, hogy több Erasmusos, vagy más csereprogrammal kiutazó diákkal is találkozunk majd. A szállás sajnos egy kis csalódást okozott, drága volt és meglehetősen rossz állapotok uralkodtak kiérkezésünkkor. Szerencsére, két nap múlva megkaptuk az általunk kifizetett szobát, és az idő múlásával - a felújító munkálatoknak köszönhetően -, a közös helyiségek (konyha, ebédlő) állapota is javult. A szállás-problémákat feledtette, hogy a város gyönyörű volt, és ami még fontosabb számomra, közlekedés szempontjából is jól kiismerhető. Kedvenc helyem az óceán part és a Sefton Park volt, ahová többször is kilátogattam. A belvárosban pedig rengeteg különleges, szép épületet csodáltunk meg.

Az egyetemet nem volt nehéz megtalálni, a szállásunktól csupán 5 percre volt. Már az első napokban megismerkedtünk két holland Erasmus társunkkal, Kikivel és Manjaval. Ez meg

is alapozta a kapcsolatunkat, mivel általában közös óráink voltak és, mint kiderült közös lakásban is laktunk. Így velük alakult ki a legszorosabb viszony a kezdetekben, ami abban mutatkozott meg, hogy sokszor elhívtak minket bulizni vagy csak valamilyen közös beszélgetős estére.

Ezek az estéken általában, mindenki magát és az országát mutatta be és innen haladtunk egyre viccesebb és személyesebb beszélgetések felé. Ezeknek az estéknek köszönhetem, hogy megismertem a ház lakóit. Hozzátenném azért, hogy a kezdetben inkább ők beszéltek és én pedig nagyon türelmesen hallgattam, amit mondanak. Nem voltam kellően magabiztos, de ezen sokat segített, hogy mindig kérdeztek valamit és sosem hagytak ki semmiből. Ahogy haladtunk az időben, annál többen csatlakoztak hozzánk a közös esték alkalmából és annál színesebb lett a nemzetközi ismerősi-baráti kör - kínai, belga, angol, olasz, francia, holland és mexikói hallgatókkal is megismerkedtünk. Bulik alkalmával pedig – amelyekre meghívott

vendégek is jöttek -, megismerkedtem amerikai, német és norvég diákokkal. De azért a maradandó kapcsolatokat a lakótársaimmal kötöttem, akik közül kiemelném Anneleent és Victort, akikre a legszívesebben emlékszem vissza. A nagyon kedves emlékeim között vannak a közös filmes esték, továbbá az is, hogy megünnepeztük egymás születésnapját. Viszont a sport és a foci nagyon hiányzott nekem, ezért nekiláttam a keresésnek. Találtam is egy Facebook csoportot, ahol nemzetközi embereknek hirdettek lehetőséget, hogy csatlakozzanak hozzájuk focizni. Egyetlen baj volt vele, hogy fizetni kellett a pálya miatt, ami alkalmanként 1000 Ft volt. Így csak 4-5 alkalommal mentem el, de nagyon érdekes volt, hogy a különböző nemzetek és stílusok hogyan ötvöződnek egy meccs alatt. Itt sajnos csak felszínes „barátságokat”, inkább ismeretéseket tudtam kialakítani, és egyszer el is mentem velük közösen iszogatni. A legtöbb időmet azért az iskola vette el, és persze sokat Skype-oltam is, mind otthoniakkal, mind pedig a barátnőmmel.

Az egyetemen egyébként – ami a tanulást, az órákra való bejárást illeti -, nem volt nehéz dolgunk. Az angol beszéd megértésével voltak ugyan problémáink, szerencsére, tanáraink nagyon segítőkészek voltak. Az angol diákok nem voltak ugyan túlzottan érdeklődők az irányunkban - mi meg azért kicsit félénkek is voltunk az idegen helyzetben -, de azért néhány csoportmunka esetén váltottunk velük



néhány szót. Az vicces volt, hogy csoportmunka esetén, általában nem maradtam csoporttársammal, Attilával együtt, hanem mássokkal ültetek össze, ahol vagy megértettem, hogy miről volt szó, vagy nem. Ez mindig függött az adott témakörtől, annak szókincsétől és a csoporttárs akcentusától. A liverpooli akcentus olykor teljesen érthetetlen volt számomra. Szerencsémre évközi dolgozatok sem voltak az egyetemen, és csak a szemeszter végén kellett minden tárgyból egy-egy 2-3000 szavas beadandó dolgozatot írni. Ezek elkészítése egyáltalán nem volt egyszerű, az idegen nyelvű szakirodalomra való hivatkozások miatt. Az oktatás nagyon magas színvonalon folyt, a tantermek technikai felszereltsége szintén kiváló volt. Sok meghívott előadó szerepelt a kurzusokon, és terepmegfigyelésen is jártunk két alkalommal. Kinti vizsgáim végeztével - december közepére -, sok időm maradt



még felfedezni Liverpoolt, a környező városokat, állatkertet, és Wales-t is. Akár haza is jöhettem volna korábban, hogy együtt karácsonyozzak a családommal, de úgy gondoltam, jobb, ha kihasználom a lehetőséget, és maradok. Mivel január végéig ki volt fizetve a szállásom, és az otthoni vizsgák miatt sem kellett aggódnom, Liverpoolban töltöttem a karácsonyt. Emlékezetes ünnep volt, a barát-nómmal főztem és sütöttem mindenféle jókat: tejszínes hallevest, chilis rákot, pulykát, krumplipürét és sajttal töltött sültpaprikát. Főztünkkel nagy sikert arattunk a nemzetközi „csapat” tagjai körében. Kihhasználva a megmaradt szabadidőmet, nagyon sokat beszélget-

tem a szállásunk lakóival, fejlesztettem a nyelvtudásomat. Ezen kívül persze vásárolgattam is, elég sok pénzt elköltöttem különböző ruhadarabokra és cipőre.

Összességében azt kell mondanom, nagyon jó döntés volt, hogy elmentem és kipróbáltam magam külföldön, az itthonitól eltérő közegben is. Nem mondom, hogy egyszerű volt, vagy zökkenőmentes. De megérte, a kinti élmények hozzájárultak ahhoz, hogy sokkal érettebb, tapasztaltabb és önállóbb személyként jöjjek haza. Csak ajánlani tudom mindenkinek, hogy pályázzon, és ha sikerül, utazzon!

